

## **EXPOSICIÓ ORAL: L'ENTRADETA**

El reportatge que veuran a continuació és un dels premis Pulitzer d'enguany. L'equip de Shannon Carrot ha investigat els crims perpetrats durant la guerra a l'ex-Iugoslàvia i ha descobert fets esgarriants.

Tots creïem que la barbàrie nazi era part del passat i un capítol de la història que era impossible repetir. Ningú no podia imaginar que en els anys 90 i dins de la civilitzada Europa s'estiguessin exterminant ètnies que aparentment havien conviscut en harmonia durant anys.

Ara bé, tot i que l'existència de camps de concentració a l'ex-Iugoslàvia va impactar l'opinió pública en el seu moment, aquesta ara ha desviat la seva atenció vers altres conflictes. Aquest equip de reporters vol mostrar les barbaritats que l'ésser humà ha fet a les portes del segle XXI.

Per lluitar contra la indiferència dels telespectadors davant les calamitats de molts pobles, aquest reportatge ens ensenyarà que és el que no ha de passar mai més. Veurem tot seguit els botxins i les víctimes d'una guerra que, amb la pau, ha deixat de ser notícia.

El reportatge que veuran a continuació és un dels premis Pulitzer d'enguany. L'equip de Shannon Carrot ha investigat els crims perpetrats durant la guerra a l'ex-Iugoslàvia i ha descobert fets esgarriants.

Tots creïem que la barbàrie nazi era part del passat i un capítol de la història que era impossible repetir. Ningú no podia imaginar que en els anys 90 i dins de la civilitzada Europa s'estiguessin exterminant ètnies que aparentment havien conviscut en harmonia durant anys.

Ara bé, tot i que l'existència de camps de concentració a l'ex-Iugoslàvia va impactar l'opinió pública en el seu moment, aquesta ara ha desviat la seva atenció vers altres conflictes. Aquest equip de reporters vol mostrar les barbaritats que l'ésser humà ha fet a les portes del segle XXI.

Per lluitar contra la indiferència dels telespectadors davant les calamitats de molts pobles, aquest reportatge ens ensenyarà que és el que no ha de passar mai més. Veurem tot seguit els botxins i les víctimes d'una guerra que, amb la pau, ha deixat de ser notícia.

### **PLA ESQUEMÀTIC**

- El reportatge és un premi Pulitzer.
- Investigació sobre els crims de la guerra a l'ex-Iugoslàvia.
- Barbàrie nazi part del passat.
- Extermini en les anys 90 era impensable.
- Opinió pública oblida ràpidament fets esgarriants i es fixa en altres conflictes.
- Cal lluitar contra la indiferència dels telespectadors.

– Botxins i víctimes d'una guerra que amb la pau ja no és notícia.

## LA DESCRIPCIÓ

A Portugal, a la bonica ciutat d'Évora, hi ha una capella ben curiosa; és la *Casa dos Ossos*, o la Capella dels Ossos, perquè ens entenguem. El recinte es troba a l'Església de Sant Francesc, del s. XVI. Aquest lloc sagrat és peculiar perquè tots els seus murs estan coberts amb els ossos de cinc mil persones; tíbies, fèmurs i cranis conviuen harmoniosament des de fa més de tres-cents anys.

Abans d'entrar a la sala trobem unes decrepites trenes de cabell que algunes donzelles van oferir com a exvot quan van aconseguir casar-se. Són totes rosses, llargues i cobertes de la pols que els anys hi han posat.

Tot just davant de la porta llegim un cartell amenaçador: *Nós ossos que aquí estamos – Pelos vossos esperamos*, que ve a significar els ossos que aquí estem, els vostres esperem. Superada la sensació macabra que el cartell ens ha transmès, entrem seguint la munió de turistes.

És una espai rectangular, no gaire gran, dividit en tres naus per unes rengleres de columnes. Les parets laterals i frontal estan recobertes de fèmurs, tíbies, radis, húmer, i tot tipus d'ossos llargs; aquests es troben apilonats els uns sobre els altres i mostren només el seu cap, és a dir, tenen tota la seva llargària inserida a la paret.

El fust de les columnes té una renglera de cranis de dalt a baix a cada un dels seus vèrtexs; els costats sostenen un munt d'ossos llargs, prims, i esquerdatos que estan col·locats mostrant tota la seva longitud. Si mirem enlaire podem observar com la volta se sosté gràcies a la força dels nervis formats per calaveres de mirades buides.

Hi ha tres petits forats que no mereixen el nom de finestres al mur de la dreta. Aquests deixen entrar tres fils de llum que donen encara més tenebror a la sala. Un d'aquests raigs de llum il·lumina a la paret contrària un cos penjat, mort, pesarós, que ha perdut les carns, però que encara conserva els ossos i un tros de roba.

Al final de la nau central trobem la capella amb els sants de rigor i les oportunes espelmes, l'únic element més o menys saludable de tota l'estança. Tot plegat una capella ben original.